О, вокзали, тривожні вокзали!
Перехрестя мого життя!
Із проклятого вчора сигнали
В таємничий морок летять…

Уночі тут невтомно клекочуть
Переплівшись бажання глухі,
Тут сп’ялися у безвість очи —
Північ – південь! Захід і схід!

Як мій радісний, мій невірний,
Неминучий мій шлях перейти?
Там мій поїзд, як звір покірний,
На двадцятій чекає путі…

Що це – втеча? Любов? Шукання?
І куди я, куди в туман?
Де зустріне мене востаннє
Хміль солодкий моїх оман?

Чи за муром забутих станцій
У задушливім, млоснім сні,
У потворнім розмаянім танці
Замаячать байдужі дні?

Чи в імлі столиць галасливих
В мерехтінні нічних ліхтарів?
Я – не впіймана, я – щаслива
Не лічитиму тижнів і днів?

Знаю, знаю – і в щасті і в зраді
Я почую далекий гудок,
Знов і знов у химерній принаді
Похитнеться упевнений крок…

Знов і знов схід і захід назустріч!
Північ – південь – обійми мені!
Знов і знов у чарівному люстрі
Я побачу сигнальні вогні…

І шляхів мені буде замало,
Щоб розвіять страшне небуття…
О, вокзали, тривожні вокзали,
Перехрестя мого життя!